

”ישבתי מול המראה וחשבתי אם זה שווה. החלטתי שכן!”

אורי קובני

מישחק לא למדתי ולא אלמד בבית ספר. אני מאמין שבחיים לא צריך בית ספר כדי ללמוד. אפשר ללמוד מהחיים, מהנסיון, ולהצליח עם כישרון.”

”החלטתי שזה שווה!”

כ שהוא עבר לתל-אביב, נשאר נאמן לדעתו על בתי-הספר. הוא עזב את המוסד המיוזר הזה, קנה לו שם כספר, והתחיל לצבור קבוצה של לקוחות קבועים. זו היתה תקופה מקסימה. היכרתי המון אנשים חדשים ומעניינים, שעזרו לי בחיים. היו חודשים שלמים שהסתלבטתי, ולא עשיתי כלום. בתקופות אחרות עברתי קשה בכל מיני עבודות יצירתיות. הם עבודות מישרדות? חלילה, הם

הורים מגניבים לאללה, אני נורא אוהב אותם ומעריך איך שהם הגיבו. ברגע שאמרתי להם שאני רוצה לעזוב, הם הסכימו בלי בעיות. גם היום הם מסכימים ומקבלים את מה שאני עושה. טוב, נכון, לא תמיד הם מקבלים את זה בשימחה, בכל זאת הם לא מורדניים כמוני, הם שייכים לדור אחר, שונה מהדור שלנו מאוד, יש בינינו ויכוחים, אבל ויכוחים זה דבר טוב ומפנה.”

מה ששכר אותו סופית והביא לעזיבתו לתל-אביב היה שהות קצרה בבית-ספר חקלאי. זהו בית-ספר שבו גם לומדים וגם עובדים. אני נורא רציתי ללמוד, אבל המורים ביאסו אותי, לא נתנו לי לחיות. הם לא הסכימו לאיך שאני נראה. כל הזמן דרשו שאסתפר ואראה אחרת, כמו כולם. אני לא רציתי להיראות כמו

במופעי-קאברט של גברים המחר פשים לנשים. המופעים הללו לימדו אותי להוציא את האשה שבתוכי! מלבד מופעי הקברט הוא גם עיצב בגדים ייחודיים, אחד כזה היה שמלת כלה בצבע שחור. והייתה אפילו מי **שי כרם** (המשך בעמוד 42)

פעמיו ללונדון, הוא התחיל לעבוד שם בעיצוב-בגדים, כאיפור וברוגמנות. הלך לי שם ברוגמנות. אהבו את המראה שלי. תמיד כשהייתי נכנס לחדר, האנשים היו המומים מהצורה שלי, נשאר פער-יפה.” אבל גם לונדון נגמרה לו מהר, ומשם הוא עבר להולנד. הופעתי שם

באותה התקופה הגעתי למצב שהכרה תיסבכה אותי ממש. הם חשבו שהשיר שלי מוזר, אבל אני לא רציתי להסתפר בגללם. התחיל להיות לי קשה עם איך שאני נראה. יום אחד ישבתי מול המראה וחשבתי לעצמי אם כל זה שווה לי או לא. הסתכלתי במראה והחלטתי שכן! אני רוצה להיות ככה! למדתי להכיר את עצמי. ברגע שבני-אדם שלם עם עצמו מבפנים, טוב לו גם בחוץ.

עברו הימים שהייתי נוכח מול המראה. היום למדתי לקבל את עצמי, ואני שם זין על כל העולם. אני לא צריך להיות דומה לאף אחד, אני מה שאני, וטוב לי. ואולי המראה הפרובוקטיבי נועד למשוך תשומת לב, מבטים והערות? ברגע הראשון הוא עונה כהחלטיות: לא! זה אני, ולכן אני נראה כך. אחר כך הוא מתרצה: אצל כל בני-אדם קיימת הנקודה הזו של למשוך תשומת לב. גם בני קיים, אבל העיקר זה שאהיה מרוצה מול המראה.”

האשה שבתוכי

כ שהיה בן 17 הרגיש שבצע מתל-אביב. החלטתי לנסוע לחוף-לארץ, כדי להתאורר. חייתי פה מספיק, ראיתי הכל וניסיתי הכל. עזבתי את הדירה השכורה ונסעתי לפאריס. את עיר-האורות הוא עזב אחרי זמן קצר, מפני שהאנשים שם לא התאימו לי. הם היו סגורים, שקטים מדי, ויותר מדי מאוהבים בעצמם, לדעתו של ניני. לכן ארו שוב את מטלטליו, ושם

ניני בבגדים פריידיז מייכנסים ועליהם חצאית

מלהזכיר! אני לא מסוגל לעבוד במישרד. לא בנוי לזה. לא יכול שלמישהו יהיה עלי קונטרול. לא יכול להיות במיסגרת כופה.” באותה התקופה העלה על הבימה ביחד עם חברים את מופע הקולנוע של רוק. גם חבריו לא היו, מן הסתם, תלמידים-תיכון ממוצעים. הרגשנו שונים מכולם, אחרים ומיוחדים.” דווקא בגלל השוני והמוזרות, ספג איציק הערות רבות, חלק גדול מהן מעליב ופוגע. האמת היא שתמיד, עוד מהילדות, היו קוראים לי ילדה, אבל זה מילא. יש דברים מעליבים הרבה יותר.

פעם זה היה פוגע יותר. היתה תקופה שמשש שנאתי ללכת בגלל זה ברחובות. שנאתי להיכנס לאוטובוסים המסריחים, ולספוג מבטים והערות. כשהייתי הולך לבד, היו נטפלים אלי, ומדברים איתי בכוונה בלשון נקבה. אותם זה היה משעשע. אותי זה מעצבן שהם לא מסוגלים לקבל אותי כמו שאני. אני לא מצביע על אף אחד, או שלא יצביעו עלי. עושים את זה כי אני שונה? לא, אני לא שונה. זו החברה שעושה ממני שונה.

כולם. אלה החיים שלי, ואני רוצה להתנהג בהם כמו שאני רוצה ומכין. אפילו אם אני בן 13, לאף אחד אין זכות להיכנס לי לחיים.” אבל לא רק המורים היוו בעיה לצעיר המיוחד. גם התלמידים היו כבדים מדי, לא הבינו את האיש שלי, ואני הייתי צריך להילחם כדי שלא יקחו ממני את העצמיות שלי. הגעתי למצב שלא הייתי מסוגל לקום בכוקר ולראות מולי את הפרצופים שלהם, סלדתי מהם.” תוך קשייהת-מודדות עם המיסגרת המרובעת, או כפי שהוא אומר, קשיי התמודדות של המיסגרת איתי, החל הילד מבנימינה בורח כלילות מהבית, ונסע לעיר הגדולה והנוצצת. תל-אביב לעיר האמורה וקסומה. הייתי פרוק כזה, והתחלתי להסתובב במקומות-הבילוי. אז החלה גם התקופה של מועדון פנוון. שעליה מדבר הסרט עורבים.” הוא הביט בעיניים גדולות בנפלאות-הכרך. תל-אביב קרצה לו, והוא החליט לעבור ולגור בה. כשהגעתי לתל-אביב התחלתי לעבוד בתור ספר. זה מה שידעתי לעשות אז. לא למדתי את זה בשום מקום. גם

אבי ודומי, העולם הזה

ניני מזנגן

יש בפנים שלי הרבה עוצמה”